

Дата: 21.12.2022

Група: 36

Предмет: Захист України

УРОК 15

ТЕМА: «Засоби ведення воєнних дій, що заборонені нормами МГП: види звичайної зброї невибіркової дії і зброї, що спричиняє надмірні ушкодження»

МЕТА:

- Вивчити засоби воєнних дій, які заборонені МГП
- Розвинути відомості про види забороненої зброї та вплив їх на організм людини
- Виховати інформаційно-освічену особу, цікавість до обраної професії, дисципліну та уважність

Вивчення нового матеріалу:

Засоби, заборонені нормами МГП: конкретні види звичайної зброї невибіркової дії і зброї, що спричиняє надмірні страждання і ушкодження. МГП обмежує законні засоби і методи ведення війни. Засоби ведення війни — це зброя й інші засоби, які застосовують збройні сили у війні для перемоги над супротивником. Методи ведення війни — способи застосування засобів: положення Додаткового протоколу I (ст. 35. Основні норми) вказують, що в разі будь-якого збройного конфлікту право сторін, що перебувають у конфлікті, обирати методи або засоби ведення війни не є необмеженим. Саме тому військовослужбовці обмежені у виборі способів і методів ведення воєнних дій і несуть відповідальність за порушення МГП. Їм заборонено застосовувати зброю, снаряди, речовини й методи ведення воєнних дій, які здатні завдати надмірних ушкоджень або надмірних страждань.

Метою війни є послаблення супротивника шляхом виведення з ладу якомога більшої кількості людей, тому застосування зброї, що заподіює безглузді страждання людині, виведеній з ладу, або що робить її смерть неминучою, суперечить принципам гуманізму.

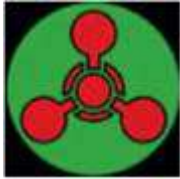
Згідно з вимогами МГП, повністю заборонені такі засоби ведення війни:

- запальні й розривні (експансивні*) кулі (іл. 1), а також кулі, які перевертаються або сплющуються в тілі людини (кулі з твердою оболонкою, яка не повністю покриває осердя або має надрізи);
- снаряди масою до 400 г, розривні або з вибуховою (запалювальною) речовиною;
- хімічна зброя — отруйні, задушливі та інші гази, рідини й процеси (іл. 2) (Конвенція про хімічну зброю 1993 р.);
- бактеріологічна (біологічна) і токсична зброя (іл. 3) (Конвенція про біологічну зброю 1972 р.);
- будь-яка зброя, дія якої полягає в завданні ураження осколками (невеликі шматочки пластмаси, дерева та скла), які неможливо виявити в людському тілі рентгенівськими променями та іншими методами виявлення;

- лазерна зброя, спеціально призначена для спричинення постійної сліпоты людині, яка не використовує оптичні прилади;
- вплив на природу, що має тривалі й надмірні наслідки щодо шкоди для неї.

Іл. 1. Експансивна куля

Іл.2. Символ хімічної зброї

Іл. 3. Символ біологічної зброї

Іл. 4. Запалювальна зброя в дії

Іл. 5. Вибух атомної бомби

Заборонено або обмежено застосування запалювальних засобів проти цивільного населення й об'єктів, а також для знищення лісів та іншого рослинного покриву (іл. 4).

Ці Конвенції забороняють як застосування, так і виробництво відповідних видів зброї. Наявні запаси хімічної і біологічної зброї мають бути, відповідно до цих договорів, знищені в обумовлені терміни.

Прямої заборони на застосування ядерної зброї в міжнародному праві немає, тому ядерні держави (визнаючи згубність застосування такої зброї) обґрунтовують правомірність її використання задля здійснення права на колективну й індивідуальну самооборону під час ядерного удару у відповідь (іл. 5). Проте в міжнародному праві є норми про заборону засобів і методів ведення війни, що спричиняють надмірні руйнації та мають невибіркову дію, норми про захист цивільного населення під час війни тощо, положення яких непрямым чином можуть бути застосовані й до ядерної зброї. Тому вважають обґрунтованим належність ядерної зброї до заборонених засобів і методів ведення війни.

Норми МГП про заборону або обмеження застосування під час організації бою увійшли в Конвенцію (1980 р.) про заборону конкретних видів звичайної зброї, які можна вважати такими, що завдають надмірних ушкоджень або мають невибіркову дію. Заборонено застосовувати засоби ведення бойових дій, які мають на меті завдати просторових, довгочасних і суттєвих збитків природному середовищу, що, вочевидь, буде одним з головних критеріїв заборони нових видів зброї.

До Конвенції додано три Протоколи;

- Протокол I, що забороняє застосовувати зброю, головна дія якої полягає в завданні ушкоджень уламками, яких не можна виявити в тілі людини за допомогою рентгенівських променів;
- Протокол про заборону або обмеження застосування мін, мін-пасток* та інших пристроїв (Протокол II), Технічний додаток до Протоколу про заборону або обмеження застосування мін, мін-пасток та інших пристроїв;
- Протокол про заборону або обмеження застосування запальної зброї (Протокол III).

Заборонено використовувати міни, міни-пастки в разі нападу, оборони або як репресії проти цивільного населення та проти окремих цивільних осіб, а також їх невибіркоче застосування.

За будь-яких обставин заборонено застосовувати:

- - міни-пастки у вигляді нешкідливого предмета, у якому містяться речовини, що вибухають, якщо до нього доторкнутися або наблизитися;
- - міни-пастки, що певним чином з'єднані або асоціюються: а) з міжнародно визнаними захисними сигналами; б) хворими, пораненими або мертвими; в) місцями поховання; г) медичними об'єктами, устаткуванням або транспортом; ґ) дитячими іграшками; д) продуктами харчування; е) кухонним посудом; є) предметами релігійного характеру; ж) історичними пам'ятниками тощо.

Гл. 6. Міни-пастки

Українські військові застерігають усіх громадян, які перебувають у зоні бойових дій на Донбасі, бути пильними, оскільки терористи почали виробляти так звані міни-пастки. Вибухівку закладають, наприклад, у звичайну ручку чи телефон. Не можна брати в руки чужі речі. Навіть якщо ви побачили на дорозі дорогий телефон або ще щось, то не чіпайте його. Людина, яка взяла таку річ, у кращому випадку залишиться калікою. Для більшої переконливості військові сапери організували своєрідну виставку «мін-сюрпризів» (іл.б).

20.04.2015 р. у селищі Широкине (поблизу Маріуполя) бойовики під час передачі українським військовим тіла грузинського добровольця полку «Азов» Нацгвардії України замінували його, чим порушили фундаментальні норми МГП. Тільки завдяки тому, що інспектори Спеціальної моніторингової місії Організації з безпеки і співробітництва в Європі (СММ ОБСЄ) розмінували тіло, вдалося уникнути жертв.

Дію Протоколу III поширюють на «запалювальну зброю», тобто зброю або боєприпаси, що насамперед призначені для підпалу об'єктів або заподіяння людям опіків через дію полум'я, тепла або того й іншого разом, що виникають у результаті хімічної реакції речовини, доставленої до цілі (вогнемети, фугаси, снаряди, ракети, гранати, міни, бомби, ємкості з запальними речовинами).

Заборонено нападати на цивільне населення чи об'єкти із застосуванням будь-якої запалювальної зброї, а також перетворювати ліси або іншу рослинність в об'єкт нападу з використанням запалювальної зброї, за винятком випадків, коли такі природні елементи використовують для того, щоб приховати чи замаскувати комбатантів або військові об'єкти

Заборонено застосування запалювальних авіабомб — у містах, селищах або поблизу них (навіть якщо там є військові об'єкти).

Заборонено Протоколом IV до Конвенції про певні види звичайних озброєнь 1980 р. використання засліплювальної лазерної зброї. Однак одночасно не заборонено застосування інших лазерів, які навіть можуть призвести до постійної сліпоти, якщо вони не були спеціально створені для цієї мети.

Усупереч поширеній думці, боєприпаси об'ємного вибуху (термобаричні боєприпаси) і боєприпаси, що містять збіднений уран, не заборонені міжнародними чинними договорами. Проте деякі з них належать до зброї невибіркової дії, застосування якої обмежене Протоколом I до Женевських конвенцій 1949 року.

У травні 2008 р. в Дубліні була прийнята Конвенція про заборону касетних бомб.

Заборонені методи (способи) воєнних дій у збройних конфліктах. Відповідно до міжнародного права, заборонені такі методи ведення бойових дій:

- - убивати або ранити осіб, які склали зброю або не мають засобів для захисту і здались у полон;
- - убивати парламентаря й осіб, які його супроводжують (трубача, сурмача, барабанщика тощо);
- - нападати на осіб, які зазнали корабельної аварії або покидають на парашуті літальний апарат, що зазнає аварії, і які не чинять ворожих дій (за винятком осіб-десантників у складі повітряних десантів);
- - примушувати осіб, які перебувають під захистом міжнародного гуманітарного права, брати участь у воєнних діях;
- - віддавати наказ нікого не залишати серед живих або погрожувати;
- - захоплювати заручників;
- - вводити супротивника в оману шляхом віроломства;
- - використовувати не за призначенням розпізнавальну емблему Червоного Хреста чи Червоного Півмісяця, міжнародні розпізнавальні знаки цивільного захисту та розпізнавальні знаки культурних цінностей, міжнародний спеціальний знак особливо небезпечних об'єктів, білий прапор парламентаря, інші міжнародно визнані знаки і сигнали;
- - незаконно використовувати розпізнавальну емблему ООН;
- - убивати або завдавати поранення цивільним особам;
- - оголошувати припинені права або позбавлення його підданих ворожої держави;
- - здійснювати напад невибіркового характеру*, що може спричинити такі втрати серед цивільного населення та таку шкоду цивільним об'єктам, що не будуть відповідати потребам досягнення необхідної воєнної переваги над супротивником;
- - здійснювати терор щодо цивільного населення;
- - спричиняти голод серед цивільного населення з метою досягнення воєнних цілей;
- - знищувати, вивозити або виводити з ладу об'єкти, необхідні для виживання цивільного населення;
- - нападати на медичні формування та санітарно-транспортні засоби, які мають належні розпізнавальні емблеми (знаки) і сигнали;
- - здійснювати вогневе ураження населених пунктів, портів, осель, храмів та госпіталів (за умови, якщо їх не використовують у воєнних цілях);
- - знищувати культурні цінності, історичні пам'ятники, місця, які складають культурну чи духовну спадщину народів, а також використовувати їх з метою досягнення успіху в бойових діях;
- - знищувати або захоплювати власність супротивника, крім випадків, коли такі дії спричинені воєнною необхідністю;
- - віддавати на розграбування населені пункти або місцевості.

У Додатковому протоколі I (ст. 36. Нові види зброї) зазначено, що під час вивчення, розроблення, придбання чи прийняття на озброєння нових видів зброї, засобів або методів ведення війни Висока Договірна Сторона (держава) має визначити, чи підпадає їх застосування за певних або за будь-яких обставин під заборони, зазначені в цьому Протоколі або в будь-яких інших нормах міжнародного права, застосовуваних до Високої Договірної Сторони (держави).

Щодо заборонених методів ведення війни Додатковий протокол I до Женевських конвенцій закріплює концептуальне положення, що стає визначальним принципом стосовно таких методів ведення бойових дій: «Заборонено вбивати, завдавати поранення або брати в полон супротивника за допомогою віроломства».

У п. 1 статті 37 цього Протоколу віроломство визначають як «дії, спрямовані на те, щоб викликати довіру супротивника і змусити його повірити, що він має право на захист або зобов'язаний надати такий захист згідно з нормами міжнародного права, застосовуваного в період збройних конфліктів, з метою обману такої довіри». Отже, віроломство — це зобов'язання, що вселяють довіру супротивнику, але зумисне порушувані для одержання воєнної переваги.

Від віроломства слід відрізнити воєнну хитрість — дії, що відволікають і дезорієнтують супротивника. Приклади таких хитрощів: використання маскувань, пасток, несправжніх операцій і дезінформація (стаття 37 Додаткового протоколу I). Воєнна хитрість у період збройних конфліктів припустима і не суперечить міжнародному праву.

Відповідальність держав і фізичних осіб за порушення МГП. МГП мають дотримувати всі учасники збройного конфлікту. У разі міжнародного конфлікту — це держави, що беруть участь у ньому, у разі неміжнародного — уряди, а також групи, що воюють проти урядів або між собою.

Отже, МГП встановлює норми щодо держав і неурядових груп, які беруть участь у конфлікті. Держава, що перебуває в конфлікті й порушує положення Конвенцій або Протоколів, зобов'язана відшкодувати стороні, що постраждала, завдані збитки, якщо для цього є підстави.

МГП накладає зобов'язання й на окремих осіб. Держава несе міжнародно-правову відповідальність за наслідки всіх протиправних дій, що чинять особи, які входять до складу її збройних сил.

Особа, що порушує МГП, не може розраховувати на звільнення від відповідальності та покарання, навіть якщо це порушення було здійснене із санкції офіційної влади.

Від часу Нюрнберзького процесу особи, що вчинили правопорушення, можуть бути засуджені безпосередньо на основі міжнародного права.

МГП передбачає особисту відповідальність фізичних осіб і зобов'язує держави-учасниці збройних конфліктів уживати заходів із припинення порушень.

Дії щодо застосування заборонених методів і засобів ведення війни (збройного конфлікту), а також інших законів і звичаїв війни (військові злочини). Фізичні особи за порушення норм міжнародного гуманітарного права можуть бути притягнуті як до дисциплінарної, так і до кримінальної відповідальності.

У 1990-х роках були створені два міжнародні кримінальні трибунали щодо колишньої Югославії та Руанди. Міжнародний кримінальний трибунал щодо колишньої Югославії, розташований у Гаазі, був створений у лютому 1993 р. згідно з резолюцією 808 Ради Безпеки ООН. Його юрисдикція обмежена розглядом діянь, здійснених на території колишньої Югославії, й охоплює чотири категорії злочинів: порушення Женевських конвенцій 1949 р., порушення законів і звичаїв війни, геноцид, злочини проти людяності. Трибунал офіційно пред'явив звинувачення значній кількості осіб і оголосив їм звинувачувальні вироки.*

Міжнародний кримінальний трибунал щодо Руанди, розташований в Аруші (Танзанія), був створений у листопаді 1994 р. відповідно до резолюції 955 Ради Безпеки ООН. Юрисдикція трибуналу обмежена діяннями, здійсненими в Руанді або в сусідніх державах громадянами Руанди протягом 1994 р. Трибунал розглядав три категорії злочинів: геноцид, злочини проти людства, порушення статті 3, загальної для Женевських конвенцій 1949 р., і порушення Додаткового протоколу II.

Міжнародний кримінальний трибунал щодо Руанди вже припинив свою діяльність.

Дії щодо застосування заборонених методів і засобів ведення війни (збройного конфлікту), а також інших законів і звичаїв війни (військові злочини). Фізичні особи за порушення норм міжнародного гуманітарного права можуть бути притягнуті як до дисциплінарної, так і до кримінальної відповідальності.

До кримінальної відповідальності притягують осіб, які вчинили суттєві порушення міжнародного гуманітарного права. У Додатковому протоколі I серйозні порушення норм права війни визначено як «військові злочини». До таких порушень міжнародного гуманітарного права належать:

1. Порушення, які спрямовані проти людей:

- - навмисне вбивство, катування та нелюдяне ставлення;
- - навмисне заподіяння тяжких страждань або серйозного каліцтва чи завдання шкоди здоров'ю людини;
- - напад на осіб, які перебувають під захистом МГП;
- - здійснення нападу невибіркового характеру, коли відомо, що це стане причиною надмірних людських втрат серед цивільного населення і спричинить збиток цивільним об'єктам;
- - напад на обладнання та споруди, які містять у собі небезпечні сили, коли відомо, що такий напад спричинить надмірні втрати серед цивільного населення або значні збитки цивільним об'єктам;
- - напад на місцевості, які не обороняють, та демілітаризовані зони;

- - неправомірний напад на культурні цінності, які можна чітко розпізнати;
- - проведення на людях медичних, біологічних або наукових експериментів;
- - нелюдяне ставлення, що принижує гідність людини (апартеїд*, геноцид і дії, які ґрунтуються на расовій дискримінації);
- - захоплення заручників;
- - здійснення актів терору;
- - незаконне позбавлення волі (арешт);
- - віддання наказу не залишати нікого серед живих;
- - депортація чи незаконне переміщення населення окупованої території (як у межах цієї території, так і поза нею);
- - переміщення державою-окупантом частини власного цивільного населення на окуповану територію;
- - позбавлення права на безпристрасне та належне судочинство;
- - невинуватена затримка репатріації військовополонених або цивільних осіб;
- - примушування до служби в збройних силах супротивника;
- - обмеження доступу населення до їжі, води тощо.

2. Серйозні порушення, спрямовані проти майна і не виправдані воєнною необхідністю:

- - великомасштабні руйнування майна;
- - присвоєння майна в значних масштабах;
- - знищення або розграбування власності супротивника;
- - віддання на розграбування населеного пункту або місцевості;
- - захоплення суден, призначених для берегового рибальства або місцевих потреб, госпітальних суден та суден, які здійснюють наукові й релігійні функції.

3. Як серйозне порушення розглядають віроломне використання міжнародно визнаних розпізнавальних емблем (знаків, сигналів), якими позначають осіб та об'єктів, що мають захист права війни.

Той факт, що порушення права збройних конфліктів було вчинено підлеглою особою, не звільняє її керівників від дисциплінарної чи кримінальної відповідальності, якщо вони мали у своєму розпорядженні інформацію щодо намірів підлеглого і не вжили всіх можливих запобіжних заходів щодо відвернення порушень.

У разі серйозних порушень норм МГП сторони, які перебувають у збройному конфлікті, мають уживати заходів як спільно, так й індивідуально, у співробітництві з ООН та відповідно до Статуту ООН.

Кожна держава несе відповідальність за розшук осіб, які наказали вчинити воєнний злочин. Статті 49, 50, 129 і 146 чотирьох Женевських конвенцій та стаття 85, частина 1 Додаткового протоколу I відповідно передбачають, що держави мають розшукувати осіб, яких підозрюють у вчиненні або віддачі наказу зробити ті чи інші

воєнні злочини (зокрема ті злочини, що стали результатом невживання запобіжних заходів, які мали б бути вжиті), і притягувати їх до суду незалежно від їхнього громадянства та громадянства жертви (незалежно від місця скоєння злочину).

Держави можуть також видавати підозрюваних іншим державам, якщо їх не було притягнуто до суду, за умови, що останні мають у своєму розпорядженні достатні підстави для пред'явлення звинувачення цим особам за серйозні порушення міжнародного гуманітарного права в цій державі.

У 1998 р. на Дипломатичній конференції в Римі був ухвалений Статут Міжнародного кримінального суду.

Цей Статут передбачає чотири категорії військових злочинів:

- - серйозні порушення Женевських конвенцій 1949 р.;
- - інші серйозні порушення законів і звичаїв війни, здійснені в період міжнародного збройного конфлікту; до них належать окремі серйозні порушення, передбачені Додатковим протоколом I, та деякі інші дії, що відображають реалії сучасних конфліктів;
 - - серйозні порушення статті 3, загальної для чотирьох Женевських конвенцій 1949 р.;
 - - інші серйозні порушення законів і звичаїв війни, заподіяні в збройних конфліктах неміжнародного характеру, більшість із яких уже заборонені Додатковим протоколом II.

У березні 2003 р. були призначені 18 суддів МКС, обраних таємним голосуванням відповідно до Римського статуту. Відомо, що 123 країни вже ратифікували цей документ, але Китай, США, Іран, Індія, Україна, а також деякі країни Близького Сходу та Північної Африки до нього не долучилися. У 2016 р. РФ офіційно відкликала свій підпис, а у 2018 р. ще й Філіппіни оголосили про бажання вийти із МКС.

Україна не ратифікувала Римський статут, але Верховна Рада в лютому 2015 р. визнала юрисдикцію МКС на необмежений термін щодо «вчинення злочинів проти людяності та військових злочинів вищими посадовими особами Російської Федерації і керівниками терористичних організацій "ДНР"/"ЛНР", які призвели до особливо тяжких наслідків і масового вбивства українських громадян» (іл. 3.7).

Тому канцелярія прокурора МКС продовжила реєстрацію обвинувачень у злочинах, скоєних в Україні, тією мірою, якою вони підпадають під юрисдикцію суду, і занесла до своєї бази даних понад 1200 фактів імовірного скоєння злочинів на Сході України після 20 лютого 2014 р. станом на грудень 2017 р. Поки що (весна 2019 р.) приймати справи до розгляду МКС може лише за умови, що злочинець походить із країни, що ратифікувала статут, злочин стався на її території або тоді, коли країна, що не є членом, визнає юрисдикцію суду та самостійно звертається до нього із клопотанням.

Гл. 7. Злочини агресорів проти народу України: а — зруйновані населені пункти; тортури й знущання з патріотів України: Володимира Рибачка з Горлівки (б), Ірини Довгань із Ясинуватої (в), Степана Чубенка з Краматорська (г)

Домашнє завдання:

1. Перейти за посиланням: <https://vseosvita.ua/test/start/iwc190> та пройти тест
2. Отримати результат та надіслати на ел. пошту: 2573562@ukr.net
3. Законспектувати матеріал уроку